

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Santander, SA

Strona pozwana: OG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy wystąpieniu z powództwem o uznanie skutków restytucyjnych stwierdzenia nieważności warunku umownego obciążającego kredytobiorcę kosztami zawarcia umowy, obwarowanie wniesienia powództwa dziesięcioletnim terminem przedawnienia – którego bieg rozpoczyna się z chwilą, w której warunek wyczerpuje swoje skutki wraz z uregulowaniem ostatniej płatności i w której to chwili konsument dowiaduje się o okolicznościach faktycznych świadczących o nieuczciwym charakterze warunku – jest zgodne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/2013⁽¹⁾, czy też konieczne jest, aby konsument dysponował dodatkowymi informacjami na temat oceny prawnej tych okoliczności faktycznych?

Jeżeli konieczna jest wiedza odnośnie do oceny prawnej okoliczności faktycznych, to czy rozpoczęcie biegu terminu powinno być uzależnione od istnienia utrwalonego orzecznictwa dotyczącego nieważności warunku, czy też sąd krajowy może wziąć pod uwagę inne okoliczności?

- 2) Ponieważ powództwo restytucyjne podlega długiemu, dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia, w której chwili konsument powinien być w stanie powziąć wiadomość o nieuczciwym charakterze warunku umownego i o prawach przyznanych mu na mocy dyrektywy: przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia, czy też przed jego upływem?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de
Barcelona (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2021 r. – OK i PI/Banco Sabadell**

(Sprawa C-813/21)

(2022/C 213/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OK i PI

Strona pozwana: Banco Sabadell

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy wystąpieniu z powództwem o uznanie skutków restytucyjnych stwierdzenia nieważności warunku umownego obciążającego kredytobiorcę kosztami zawarcia umowy, obwarowanie wniesienia powództwa dziesięcioletnim terminem przedawnienia – którego bieg rozpoczyna się z chwilą, w której warunek wyczerpuje swoje skutki wraz z uregulowaniem ostatniej płatności i w której to chwili konsument dowiaduje się o okolicznościach faktycznych świadczących o nieuczciwym charakterze warunku – jest zgodne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/2013⁽¹⁾, czy też konieczne jest, aby konsument dysponował dodatkowymi informacjami na temat oceny prawnej tych okoliczności faktycznych?

Jeżeli konieczna jest wiedza odnośnie do oceny prawnej okoliczności faktycznych, to czy rozpoczęcie biegu terminu powinno być uzależnione od istnienia utrwalonego orzecznictwa dotyczącego nieważności warunku, czy też sąd krajowy może wziąć pod uwagę inne okoliczności?

- 2) Ponieważ powództwo restytucyjne podlega długiemu, dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia, w której chwili konsument powinien być w stanie powziąć wiadomość o nieuczciwym charakterze warunku umownego i o prawach przyznanych mu na mocy dyrektywy: przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia, czy też przed jego upływem?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Belgia) w dniu 17 stycznia 2022 r. – VN/Belgische Staat

(Sprawa C-34/22)

(2022/C 213/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VN

Strona przeciwna: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

Czy art. 21 ust. 1 pkt 5° WIB 1992 [kodeksu podatków dochodowych z 1992 r.], w brzmieniu nadanym przez art. 170 Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen [ustawy z dnia 25 kwietnia 2014 r. zawierającej różne uregulowania], narusza przepisy art. 56 i 63 TFUE oraz art. 36 i 40 Porozumienia EOG, jako, że przedmiotowy przepis co prawda obowiązuje bez rozróżnienia krajowych i zagranicznych usługodawców, to jednak wymaga on nie tylko, aby spełnione były wymogi analogiczne, jak te przewidziane w art. 2 KB/WIB 1992 [królewskiego rozporządzenia wykonawczego do WIB 1992], które są de facto właściwe rynkowi belgijskiemu, ale przede wszystkim, aby takie analogiczne wymogi były ustanowione przez władze publiczne danego państwa członkowskiego EOG, co wykracza poza lokalny nadzór ostrożnościowy i system gwarancji depozytów zgodnie z dyrektywą nr 94/19/WE (¹) i tym samym poważnie utrudnia zagranicznym usługodawcom oferowanie ich usług w Belgii?

(¹) Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz.U. 1994, L 135, s. 5.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Craiova (Rumunia) w dniu 28 stycznia 2022 r. – NR/Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova

(Sprawa C-58/22)

(2022/C 213/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Craiova

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację i oskarżona: NR

Druga strona postępowania: Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova